POEZII pentru pitici

Oaia și luna

Capra tot vorbea în curte
Cui avea timp s-o asculte,
Că ea sare peste masă,
Dacă vrei şi peste casă,

Peste tot ce-i pui în cale
Doar aleargă-un pic şi... sare!
Oaia calmă o priveşte
Şi-apoi hotărât vorbeşte:





-Noaptea când e lună plină
Eu pot trece peste lună!
Animalele-s mirate:
-Luna e aşa departe,

O să credem acum toți
Numai dacă ne arăți!
-Vă aştept pe toți la noapte
Şi-o să vedeți că se poate.





Soarele-a plecat de mult,
Noaptea iute-a coborât.
Oaia trebuie s-arate
Că ce a promis se poate.

Se aşază lâng-o baltă
Ca s-o vadă lumea toată.
Luna-n baltă se oglindeşte
Oaia peste ea păşeşte....



-Cine poate acum să spună
Că n-am trecut peste lună?
De uimire-au amuţit:
Sigur oaia n-a minţit...

Că luna era în apă
Oricine putea să treacă
Şi-apoi tuturor să spună
Că a trecut peste lună.

M.C.





Basmobilul

Partea a XI-a

La curtea Prințesei Fluturica

Rezumat

După nenumărate peripeții petrecute în lumea fantastică a basmelor, poveștilor și povestirilor, purtați de un aparat numit BASMOBIL, Radu și Mihai, buni prieteni și colegi de clasă, se trezesc amestecați într-o poveste S.F. ce se petrece pe Planeta Fluturilor. Acolo, cei doi încearcă să-l ajute pe Prințul Rodolfo, preschimbat de Împăratul cel rău, Karapatake, într-un personaj diform și lipicios, să revină la vechea înfățișare.

Ei sunt ajutați de Fluturache, pajul Prințesei Fluturica.

- Hai s-o facem și p'asta! exclamă Mihai, și nu-și terminase vorba că un frumos "fluture cu patru locuri" se așeză lin pe nisip chiar în fața lor.

- Urcați, că știe el unde vă duce, îi îndeamnă Fluturache. E programat de mine, adăugă el văzând privirile neîncrezătoare ale băieților.

- Păi, nu suntem la câțiva pași de Castel? se miră Radu. Durează mai mult să urcăm și să coborâm.

- Da, dar una e să o iei pe jos și alta e să cobori dintr-un "fluturaș" elegant, explică Fluturache.

- Mă-nebunește chestia asta cu un vehicul numit "fluturaș", bombăni Mihai în timp ce se urca în ciudata "mașină". Hai, Radule, ce te uiți așa, parcă n-ai mai văzut fluturaș de patru locuri, glumi el.

Radu nu mai răspunse și se urcă alături de Mihai. Ușa s-a închis automat și "fluturașul" se avântă în văzduh. De jos Fluturache le făcea semne prietenoase cu mâna.





Au zburat aşa preţ de câteva minute, învârtindu-se în jurul Palatului, apoi “maşina” se aşternu uşor în faţa intrării principale, acţiune ce declanşă o serie de evenimente. Din nisip răsăriră arbori care de care mai ciudaţi, încărcaţi de flori multicolore. Câteva fântâni arteziene, apărute nu se ştie de unde, începură să arunce jeturi colorate de apă, şi o mulţime de slujitori au început să roiască în jurul “fluturaşului”, iar în mijlocul lor îşi făcu apariţia Fluturache, îmbrăcat în haine de gală şi “înarmat” cu un uriaş toiag de ceremonie.

Când băieţii coborâră din “maşină”, Fluturache se prefăcu a nu-i cunoaşte, şi-i salută până la pământ.

- Străinilor, fiţi bineveniţi la fericitul eveniment în care Prinţesa Fluturica, în urma Turnirului ce se va desfăşura, îşi va alege logodnicul, viitorul Împărat.

- M-a zăpăcit cu Turnirul ăsta! Ce-i aia un Turnir? şopti Radu nemulţumit.

- O întrecere între Cavaleri, ar fi trebuit să ştii până la vârsta asta, îl dojeneşte Mihai. Şi nu te mai băga în faţă, că eu sunt Cavalerul!

- Vă rog să mă urmaţi în Salonul de Gală, unde veţi fi prezentaţi Înălţimii Sale Prinţesa Fluturica, şi ar fi bine ca până atunci să-mi spuneţi de unde veniţi şi cum vă numiţi, adăugă serios Fluturache.

Băieţii se uită unul la altul.

- Ăsta vorbeşte serios? zice Radu uitându-se către Mihai.

- Prefă-te că nu-l cunoşti, îl îndemnă Mihai. Asta e aşa ca să facă impresie, explică el în şoaptă şi apoi răspunzând întrebării lui Fluturache:

- Sunt Cavalerul de Terra, anunţă el serios, şi iată-l şi pe scutierul meu, adăugă arătându-l pe Radu, ce-l privea încruntat. Venim din ţinuturile de Dincolo, explică el misterios, fără să mai lămurească despre ce ţinuturi de Dincolo era vorba.

- Vă rog să mă urmaţi, stimate Cavaler, spuse Fluturache şi o luă pe nişte coridoare urmat de băieţi.

- V-aţi descurcat binişor, spuse el după ce rămaseră singuri. Acum să mergem pentru întrevederea cu Prinţesa Fluturica, adăugă el.



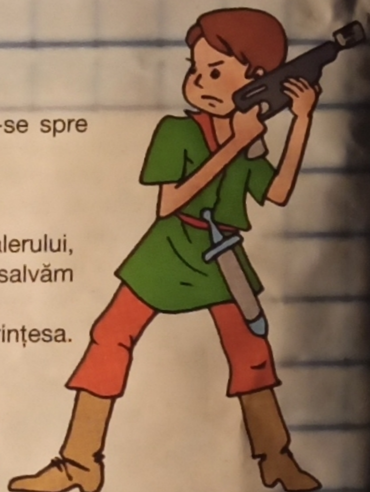


- Da' n-avem aripioare aşa cum au toţi, obiectează Mihai. Spuneai că ne faci rost de câte o pereche măcar pentru această întrevedere...

- E o întâlnire privată, aşa că nu-i nevoie de protocol, îl linişteşte Fluturache. Acum hai să ne grăbim că mai avem multe de făcut până vom descâlci povestea asta...

După ce mai străbătură câteva coridoare, cei doi băieţi se treziră într-o mare sală unde se afla un tron străjuit de un halebardier. În rest, curteni ce păreau că nu au nici o treabă şi nici nu aveau, soldaţi şi paji ce alergau fără un scop evident.

În faţa tronului, Prinţesa Fluturica, într-o rochie cu trenă de flori, aştepta privindu-i mirată.



- Bine ați venit, străinilor, le ură ea, apoi, uitându-se spre Fluturache, ei sunt cei despre care mi-ai vorbit?
- Da, Înălțimea Ta, confirmă Fluturache.
- Vorbiți, străinilor! îi îndemnă Prințesa.
- Măria Ta, începu Mihai care intrase în rolul Cavalerului, noi am dori, adică eu și scutierul meu, am dori să-l salvăm pe Prințul Rodolfo.
- Adică cum să-l salvați pe Rodolfo? se miră Prințesa. Rodolfo a murit, spuse ea tristă.
- Tocmai asta e, începu să explice Fluturache. Rodolfo a fost transformat, în laboratorul lui Karapatake, în acel personaj pe care-l cunoaște Măria Ta. E voba de Lipici.
- Oh! scârbosul ăla de care nu mai scăpăm?
- Păi, scârbosul ăla e tocmai Prințul Rodolfo, lămuri Fluturache. Nu v-am spus până acum ca să nu vă întristați, dar dacă prietenii noștri aduc antidotul, Rodolfo își va reveni și apoi mai vedem cum rezolvăm și cu Karapatake.
- Atunci aveți acordul meu! exclamă Fluturica. Faceți tot ce e necesar și veți fi răsplătiți regește!
- Vai, lăsați, începu Radu.
- Scutierule, nu te băga în vorbă, îl pune Mihai la punct.
Radu îl privi furios, dar nu mai spuse nimic.
- Vom face ce ne stă în putință, ordonă Mihai. Cât despre recompensă, nu cred că e cazul. De fapt, noi ne-am băgat în povestea asta din spirit de aventură, începu el să se laude.
Radu îi dădu un ghiont.



- Mă rog, vom face tot ce trebuie, își reveni Mihai.
Prințesa se înclină, în semn că întrevederea a luat sfârșit, și cei trei părăsiră Sala Tronului.
- Să știi că dacă mai faci pe grozavul eu nu mă mai joc! se indignă Radu. Tot timpul faci pe Cavalerul, iar pe mine mă faci să mă simt prost.
- Dacă nu-ți joci rolul cu convingere, nu putem să-i facem pe ceilalți să creadă că suntem Cavaler și scutier. Așa că eu te înțeleg, dar nu te mai băga în vorbă neîntrebat.
Radu continuă să bombănească.
- Hai, potoliți-vă, îi îndemnă Fluturache, să ne strecurăm prin poarta din spate ca să nu atragem atenția. De acolo se face un coridor care ajunge în subteranele ce duc la palatul lui Karapatake. Dar înainte de asta să ne înarmăm. Trecem prin Sala Armelor, ne strecurăm prin bucătărie, apoi prin coridorul secret și ajungem la catacombe.
- Eu nu mă înarmez cu nimic, protestează Radu. Eu sunt pacifist... Eu cred în puterea de convingere a cuvântului... Vom duce tratative și vom obține antidotul.
- De la cine? De la Karapatake? se miră Fluturache. S-o crezi tu!
- Eu nu vreau arme! spuse hotărât Radu în timp ce alerga pe culoar în urma celor doi.
- Ba mie să-mi dai ceva să mă apăr, zise Mihai, ce se grăbea cot la cot cu Fluturache.
Ajunși în Sala Armelor Mihai își alese un pistol uriaș.
- Cu ăsta n-ai nici o grijă, hotărî el.
- Fi atent, e cu laser, spuse Fluturache. Tu, Radu chiar nu vrei nici o armă? Uite aici sunt de toate.
- Lăsați-mă în pace cu armele voastre! V-am explicat o dată care e părerea mea! se burzului el.
- Bine, să mergem mai departe, hotărî Fluturache.
Și după cum spusese pajul Prințesei, a trebuit să treacă prin bucătărie pentru a ieși prin ușa din spate a castelului.
Acolo bucătarul Șef îi întâmpină împreună cu toate ajutoarele, aliniați ca la paradă.
- Vă urăm succes în expediția împotriva lui Karapatake, strigară ei în cor.
- Da' ăștia de unde știu ce avem noi de gând? se miră Mihai. Parcă toată operațiunea era secretă. Văd că toată bucătăria știe ce vom face noi.
- Păi ce să facem, povestea o știe toată lumea, acum că s-a modificat, zvonurile umblă cu viteza gândului, explică liniștit Fluturache.



- Dar n-o să afle şi Karapatake? se arătă îngrijorat Radu.
- Cred c-a şi aflat de-acuma, dar n-are ce face, într-un fel sau altul povestea trebuie să-şi urmeze cursul, chiar dacă s-a modificat puţin.
În timp ce explica, fu întrerupt de Bucătarul Şef:
- În semn de prietenie şi pentru succesul operaţiunii, dăruiesc scutierului această lingură pe care o am moştenire de la străbunii mei, care toţi au fost bucătari.
Radu se uita nedumerit când la Bucătarul Şef, când la lingură, când la prietenii lui.
- Acceptă darul, îi spuse Fluturache, altfel îl jigneşti de moarte.
- Da' ce să fac eu cu lingura asta uriaşă? se miră Radu.
- Ia-o oricum şi pe urmă vezi tu, îl îndemnă Mihai.
Radu, văzând că nu are încotro, acceptă lingura spre hazul lui Mihai care mustăcea.
Fluturache zâmbi şi el.
- Vă mulţumesc foarte mult şi mă simt onorat, salvează Radu situaţia. E o lingură aşa de frumoasă încât nu mă mai despărţiţi de ea niciodată, suprasolicită el.
- Acum lăsaţi politeţurile şi hai să mergem! îi îndemnă Fluturache.
Cei trei ieşiră din bucătărie în uralele tuturor bucătarilor.
- Chiar să plecăm la luptă din bucătărie, asta da, e o aventură interesantă, comentează Mihai, după care se strecură după Fluturache, urmat de Radu, într-un coridor întunecos.
Au mers ei o bucată bună de timp, orbecăind prin întuneric.
- Puteam să luăm şi noi o lanternă, se văită Radu. Bine că v-aţi luat arme, dar lucruri utile n-aţi luat!
- Bine c-ai luat tu un lucru util, îl luă Mihai peste picior. Ce lingură frumoasă ai..., ha, ha.
- N-am vrut să-l jignesc pe Bucătar, ştii bine, răspunde Radu. De la o vreme de când te crezi Cavaler ai început să devii nesuferit.

Şi-ar fi continuat să se împungă unul pe altul, dacă n-ar fi dat în sfârşit de catacombele lui Karapatake.
Acum era lumină, nu se ştie de unde, şi cei trei înaintau grăbiţi spre uşa secretă care dădea în laborator.
Lucrurile nu mergeau chiar aşa pe roate cum şi-ar fi dorit, căci după o cotitură au apărut gărzile Împăratului.
De-abia acum pe Radu îl apucă părerea de rău că nu se înarmase şi îl privea cu invidie pe Mihai care avea pistol cu laser.
Gărzile se apropiau în fugă.
- Trage odată! îi strigă Radu lui Mihai.
Acesta ridică pistolul, dar nu se întâmplă nimic.
- Aoleu, strigă Fluturache, tu eşti din altă lume şi pistolul nu trage în mâna ta! Cum am uitat oare aşa un amănunt important? se văită el în timp ce-şi descărca propria armă, care datorită suflului, îl aruncă de peretele catacombei.
Gărzile ajunseseră chiar lângă ei când Radu înşfăcă lingura şi folosind-o ca pe un buzdugan îi spulberă dintr-o lovitură.
- Acum să vedem ce mai ziceţi! strigă el triumfător către Fluturache şi Mihai, care-l priveau uimiţi. Bună a mai fost lingura Bucătarului Şef, adăugă el mulţumit.
Odată scăpaţi de Gărzile Împăratului, cei trei au ajuns la uşa secretă ce dădea în laboratoarele lui Karapatake, acolo unde Prinţul Rodolfo fusese transformat şi unde trebuia să se găsească şi antidotul.
În timp ce băieţii şi Fluturache căutau zoriţi prin zecile de flacoane ce se găseau prin dulapuri şi pe mese, Radu întrebă nedumerit:
-Dar ştie cineva cum arată flaconul cu antidotul?
Mihai şi Fluturache au rămas cu gura căscată, dar n-au apucat să se dezmeticească după întrebarea lui Radu, când se auziră zgomote de paşi care alergau. De după o uşă, apăru în fugă un personaj care târâia după el o ghiulea, aşa cum aveau condamnaţii în Evul Mediu. În mână avea un flacon din care ieşeau vapori. Văzându-i pe cei trei se opri şi îşi luă ghiuleaua în braţe.
- Savantul Nebun, murmură Fluturache. Are flaconul cu antidotul... Trebuie să-l luăm înainte de a-l distruge!

(va urma)

Luminita Toia

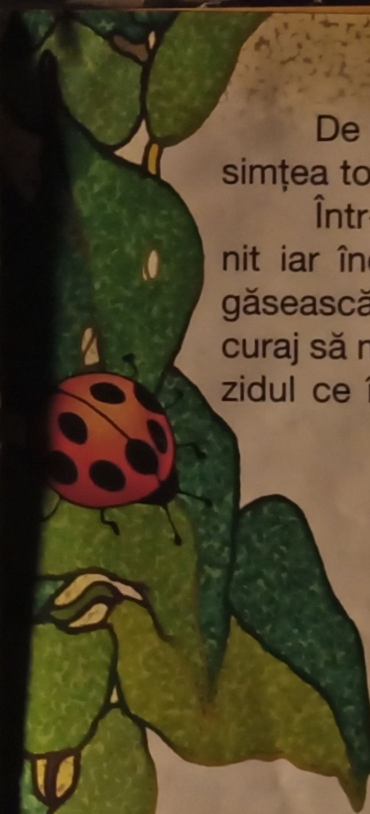
Un prieten bun





Micuțul melc trebuia să meargă în curând la școală. Doamna și domnul melc au pregătit pentru el toate cele necesare și așteptau cu nerăbdare prima zi de școală. Erau puțin neliniștiți pentru că melcușorul era tare singuratic, stătea toată ziua închis în cochilie și nu avea nici un prieten. Așa că îl tot îndemnau să iasă la plimbare și să încerce să-și facă prieteni. Ascultător, melcul cel mic pornea încet, încet, la plimbare în fiecare zi, dornic și el să-și poată face un prieten. Dar cum să-ți faci prieteni când toți se mișcă așa de repede și sunt așa de mari? Oricât de prietenoase ar fi fost animalele când se apropiau, el se speria și se ascundea în căsuța lui și toți credeau că e înfumurat sau ursuz sau pur și simplu nepoliticos...





De la o vreme îl ocoleau și micul melc se simțea tot mai singur și speriat în căsuța lui.

Într-o dimineață, după ploaie, a pornit iar încet, încet la plimbare hotărât să-și găsească un prieten. Liniștea din jur i-a dat curaj să meargă mai departe. A urcat încetișor zidul ce înconjura micul lac din jurul fântânii din parc și a privit în apă...Un alt melc la fel de speriat ca și el îl privea din apă. I-a zâmbit și din apă a primit zâmbetul înapoi...A dat din cap și prietenul din apă a făcut la fel... Micul melc era fericit... Avea un prieten... De emoție nici n-a observat că lângă el mai multe vrăbiuțe îl priveau curioase. Le-a zâmbit și lor apoi le-a povestit despre prietenul lui din apă...





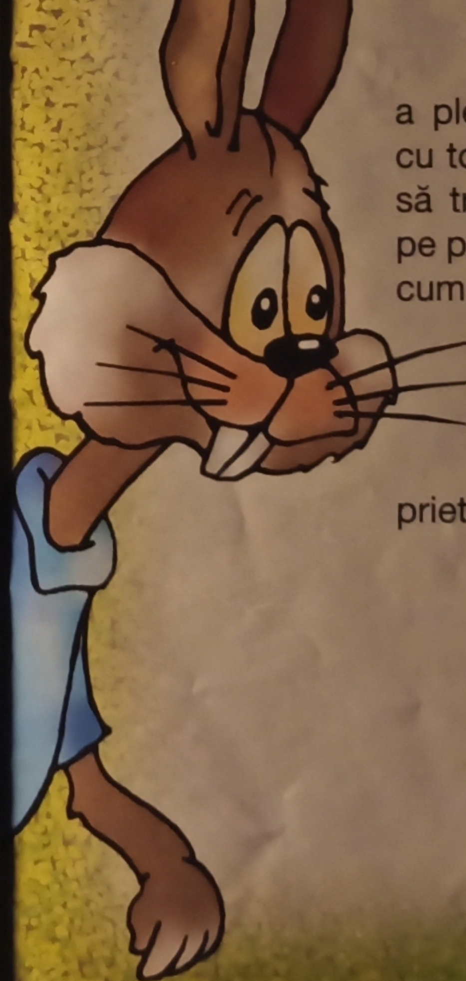


Vrăbiuțele l-au ascultat bucuroase că pot sta de vorbă cu melcul mic şi ursuz şi apoi au zburat prin parc să povestească tuturor întâmplarea. Un iepuraş, un fluturaş, o albină au stat şi ei de vorbă cu melcul ce nu putea până atunci să-şi facă prietenii şi au văzut ce drăguț şi prietenos poate fi... Au povestit şi altora întâmplarea. Toți cei ce se întâlneau cu melcul îl ascultau şi deveneau prietenii lui... Spre seară avea o mulțime de prieteni. Toți îi zâmbeau şi ştiau că el nu era nici ursuz, nici încrezut, nici morocănos, nici nepoliticos... Era doar foarte, foarte timid şi un prieten neştiut, din apa fântânii din parc, i-a dat curaj să vorbească şi cu ei...





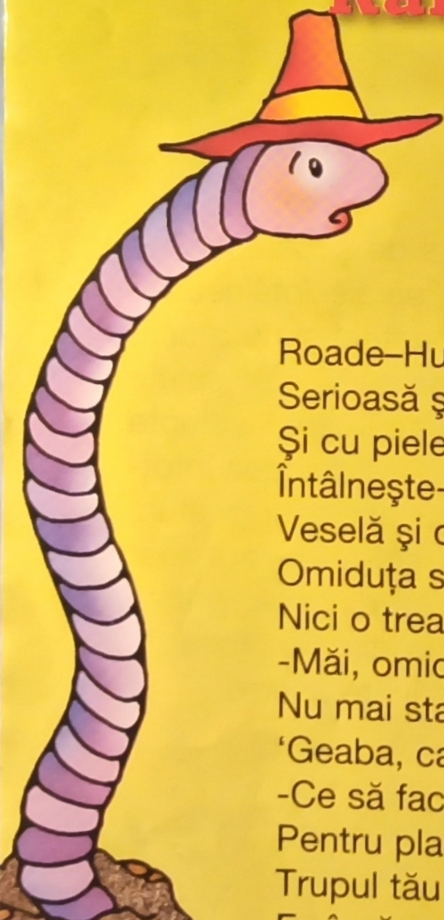


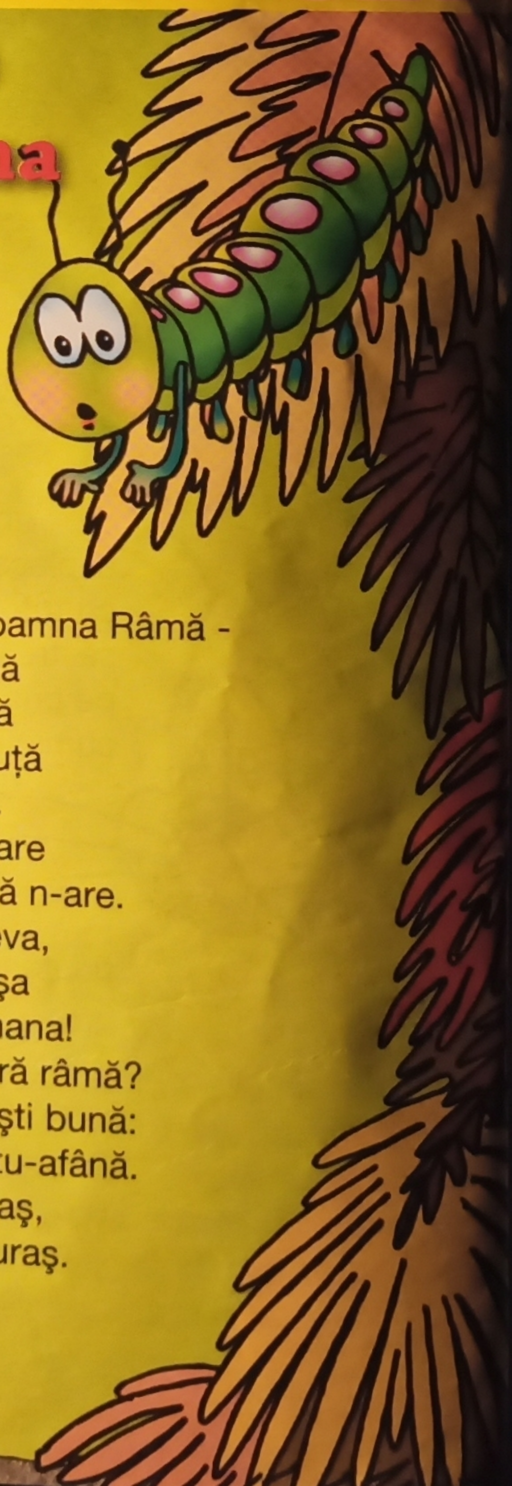


În prima zi de şcoală melcul a plecat fericit să se întâlnească cu toți noii lui prieteni şi nu a uitat să treacă şi prin parc să-l salute pe prietenul din apă care îl aştepta cuminte şi care îi răspundea întotdeauna cu aceleaşi gesturi, pentru că, ştiți şi voi, era doar imaginea lui din apă, primul prieten bun din mulțimea de prieteni pe care îi are acum.



Omida și doamna Râmă





Roade–Humă - doamna Râmă -
Serioasă şi bătrână
Şi cu pielea inelată
Întâlneşte-o omiduță
Veselă şi colorată.
Omiduța stă la soare
Nici o treabă parcă n-are.
-Măi, omidă, fă ceva,
Nu mai sta şi tu aşa
'Geaba, ca o haimana!
-Ce să fac, cumătră râmă?
Pentru plante tu eşti bună:
Trupul tău pământu-afână.
Eu însă-s un copilaş,
Nici nu-s încă fluturaş.



Când mi-or creşte aripioare
Străvezii şi lucitoare
Voi zbura întins la Soare
Şi am să-i stau la picioare,
Că e mândru împărat,
Înțelept şi luminat.
Dacă o vrea să-i fiu slujbaş,
Aripioarele-mi pun gaj:
I-oi purta luminile
Prin toate grădinile
Şi-oi duce mănunchi de raze
Peste munți, câmpii şi case.

Trimisă de **Coroian Alina**,
localitatea Cluj-Napoca



Broasca țestoasă

Poezie trimisă de **Coțoveanu Mihaela,**
elevă în clasa a IV-a la Școala nr. 1, localitatea Hovârna

Vine broasca de la mare
Fără ochelari de soare,
Fără carapacea ei,
Căci a dat-o pe cercei.
Și găsește-n drum un râu
Să se-ascundă pân la brâu,
Dar nu vrea - Doamne ferește! -
S-o privească vreun pește,
C-o să dea sfoară în țară
C-a văzut-o-n pielea goală!...









"loc pentru corespondență") menționează revista pentru care ai făcut abonamentele.

Decupează și expediază talonul de abonament alăturat (cu tot cu adresa ta), numai însoțit de chitanța de plată (sau de copia acesteia) într-un plic timbrat pe adresa: Bd. Hristo Botev nr. 1, et. 4, cod 030231, București, sector 3

ză!
Cărticelei

TALON de fidelit



Mici insecte pe cărare
Cu lumini de felinare.

Sfântul Mucenic Neofit,

copilul care făcea minuni

Spuneam odată că şi sfinţii au fost copii, copii obişnuiţi care au făcut şotii şi s-au jucat. Când s-au apropiat însă de vârsta maturităţii, drumul lor către Dumnezeu a fost presărat cu atâta credinţă şi iubire încât în decursul vieţii lor au ajuns la sfinţenie. Au fost totuşi şi copii care au devenit sfinţi chiar înainte de a ajunge oameni mari. Aşa ne spune povestea lui Neofit, copilul care făcea minuni.

Neofit a trăit în veacul al III-lea în cetatea Niceei. Părinţii săi, Teodor şi Florentina, se bucurau nespus când





îl vedeau pe copilul lor atât de blând şi de credincios, dar nici prin gând nu le trecea că Dumnezeu îl dăruise cu puteri minunate. Ştiau prea bine că e generos, dar nu ştiau că el era prieten cu toţi copiii săraci din cetate cu care îşi împărţea gustarea de la şcoală. De asemenea, habar n-aveau că Neofit mergea în fiecare zi la poarta cetăţii unde îşi însemnase cu o cruce desenată pe jos, locul său de rugăciune. Prietenii săi cei săraci îl însoţeau şi îl priveau cum se ruga. După ce Neofit îi îndestula cu mâncare, ei aşteptau ca el să le dea şi apă, ca de obicei. Şi iată cum făcea el: lovea cu mâna o piatră din care ţâşnea imediat apă rece de izvor. Copiii îşi astâmpărau setea, după care apa nu mai curgea. Pentru că Neofit făcea asta în fiecare zi, copiilor nu li se mai părea ceva neobişnuit şi nici nu au spus nimănui. Astfel că nimeni nu aflase de această minune vreme îndelungată.

După un an, un înger i-a apărut în vis mamei lui Neofit şi i-a spus că fiul ei scoate apă din piatră. Ea a rămas neîncrezătoare şi s-a rugat lui Dumnezeu să-i arate mai desluşit puterea fiului ei. Dumnezeu a trimis atunci un proumbel care s-a aşezat pe patul lui Neofit şi a grăit ca un om: „Domnul Iisus m-a trimis să te păzesc fără păcat." La auzul acestor vorbe, femeia a căzut înspăimântată la pământ fără simţiri. Când soţul ei, Teodor, s-a întors



acasă, vecinii l-au mângâiat pentru moartea nevestei lui, dar Neofit i-a spus cu simplitate: „Tăicuțule, nu te întrista căci mama doarme, nu a murit.” Neofit s-a apropiat de patul mamei sale şi i-a spus: „Mamă, trezeşte-te că ai dormit destul.” Florentina s-a ridicat atunci din pat şi l-a îmbrățişat cu dragoste pe copil. Ea le-a povestit tuturor de darul dumnezeiesc al fiului ei.

Când Neofit a crescut mai mare, porumbelul l-a călăuzit până la o peşteră din Muntele Olimpului unde trăise până atunci un leu. Neofit i-a spus leului: „De acum înainte, leule, eu oi trăi aici după voia lui Dumnezeu. Tu du-te de-ți caută alt sălaş. ”Neofit a trăit ca un pustnic în acea peşteră până la vârsta de 15 ani.

Pe atunci împăratul roman începuse o mare prigoană împotriva creştinilor. Aceştia erau siliți să aducă jertfe păgânilor, altfel plăteau cu viața. Neofit a fost adus de îngeri chiar din muntele său în mijlocul cetății ca să îi îmbărbăteze pe creştini şi să mărturisească credința creştină. Pentru că a scăpat cu



viața din toate chinurile la care a fost supus, dregătorul roman a hotărât ca Neofit să fie dat drept hrană fiarelor sălbatice. Era o moarte obişnuită pentru martirii creştini. Au adus un leu mare şi fioros care nu mai primise hrană de cinci zile. Leul s-a repezit la Neofit care era legat de un stâlp, dar a încremenit brusc. A început să-i lingă picioarele ca un câine credincios, iar Neofit i-a spus cu blândețe:
-M-ai recunoscut, leule, nu-i aşa? Du-te şi fă-ți culcuşul din nou în peştera noastră că eu nu mă mai întorc acolo. Şi ia seama să nu faci vreodată rău nici unui om.

Leul i s-a închinat în semn de rămas bun şi cu un răcnet înfricoşător s-a repezit printre soldații romani şi a alergat să împlinească dorința lui Neofit. Acesta a sfârşit în cele din urmă ca un martir, străpuns de o suliță. Avea doar 15 ani. Precum vedem, şi copiii au fost sfinți.

Repovestită de Cristina Manea



Învață o rugăciune!

Rugăciunea copilului bun

Mărire Ție, Doamne Sfinte,
Că mi-ai dat viață – o comoară –
Mi-ai dat lumină, mi-ai dat minte
Și toate câte mă-nconjoară.

Să fiu mereu iubit de Tine
Eu voi munci din răsputere,
Mereu voi face numai bine
Și voi fi numai mângâiere.

Voi înflori prin fapte bune,
Așa cum înflorește mărul,
Și-n toată vorba mea voi spune
De-a pururi numai adevărul.

Așa mă leg, cu gând fierbinte,
Să-mi fie fapta și cuvântul
Și-așa ajută-mi, Doamne Sfinte,
Cum îmi viu ține legământul.